

HALFLICHT

HALFLICHT

PETER KORSMAN

ISBN 13: 978-1-105-03604-0
Piraap Uitgevers 2011 | www.piraap.nl

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande (schriftelijke) toestemming van de auteur vereenvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm.

©2011 Peter Korsman, 's-Hertogenbosch

*“None of us could tell
we had the ocean in a shell”*

The Arcade Fire

HALFLING

het zijn de vormen
de vertes in 't halfdonker
die hun contouren afdoen

zich overgeven als soldaten
met de brieven van thuis
verdronken in hun zak

licht loopt uit de schoenen
en rond de zielzwarte plas
flard muziek, flirt muziek
mysterieus en helder

met een voet in de nacht
en een hand in de dag
voel ik mij vergeten

in het halflicht
sta ik vol, een halffing

met een zegen geslagen
met een vloek omkranst

AVONDMIST

in de ruimte boven de daken
hangt een nevel als een vuist
met in het zacht gebalde
het licht gevangen

het net van druppeltjes
laat zien dat alles gloeit
niet weg is, of kan

misschien daarom
is het nachtelijk stil
zwijgt immer de tijd

men voelt
wat we zeiden
wat we dachten
het is hier nog

het licht wordt
het gewicht

van wat we niet
gedragen willen

TIJD

deze tijd omsluit
mij als een dode huid
om mijn handen het strakst
de vingers nu
hebben geen afdruk
geen tekening
op de beslagen ruit

geen streling, geen geluid
snijdt in het leven

CARBON

met mate geef ik prijs
breken mijn lippen bewijs
van wat in het stratennet
van bloed en adem ligt

braaf
zoals ik binnen de lijntjes
man werd, kleurde
de wolken met blauw
het hoge gras met groene
krassen kind

alleen geworden ring ik mijn woorden
in de koele til op het dak van de flat
waar ik woon tussen het leven door
hier ben ik duister thuis

toch voel ik, juist in
het zachte winterlicht
zal ik verbleken
van de nacht naar de dag

mijn blauwe lippen
druk je als een carbon
andersom
weer tot levende lijnen

WACHTER

wachter
van ons eigentalig fort
achter open ogen verscholen

ringvormig fort
zonder code of slot
door vijanden benijd
door vrienden bespot

tijd, jaag mij niet op
met nostalgie of slaap

opdat wat aangeraakt
niet mettertijd verrot

het is ons relikwie
vol geboortearde
dromengrond

dat buiten dit heiligdom
voor het zielszuiver verbond

nergens anders
schoon vuur of
een bedding vond

EILAND

met warm zwart
ritste onze boot
het land dicht

brak het bonte kralenspoor
het verborgen patroon
van opgesloten kleuren
in het stille sleuren
van dag aan dag aan dag

met het eerste licht
waren wij binnen
waren we een
één lichaam in zee

vervreemd en losgeweekt
van moeder, van kind

FORÊT

bomen hoog rondom
de stammen naar het midden
spaken van een oud wiel

in de kleine ruimte
tussen hun zachte kruinen
staat één ster

een licht, los, een blik
loodrecht op de mijn'

de lijn een schaal
van deel naar heel
van worden naar zijn

maar de afstand is
onoverbrugbaar verjaard
de quarantaine
onomkeerbaar verklaard

door mijn lichaam
volgroeid, uitgehard en
met droge aarde bezwaard

STRIJDBIJL

door niet uit te spreken
hoef ik niets te breken
of te begraven
is het maanlicht
niet alleen blauw
maar ook rood

van het vuur
uit 't stokoud sprokkelhout
uit de bossen onzer kortste
maar mooiste jaren

de rookpluimen, beelden
die mij doorwaaien
de geur in mijn haar
het laatste dat ze levend maakt

door niet uit te spreken
is wel gevaren, uitgerukt
het hart dat overliep
van wat 's nachts leeft

en overdag niet wil slapen

DUBBELREIS

vervul ik ons?
als hij het leven laat
en niet meer zoekt of verkent
een land waar mijn verlangen werkt
hij kan gaan liggen, blijven, wonen?

mij kan tonen
dat hij maar al te graag
eerder de kogel had genomen
had ik toch niet gekomen

een onderstroom, gemis
steeds niet groot genoeg
het op zand gebouwde huis
elke oude winter weer
niet rot genoeg
om het vee te verlaten
en me daar bij hem te voegen

verruil ik dit?
als hij het leven laat
en niet meer op me wacht

zal ik dán buitenhuids gaan
waar alle dalen, passen, lanen
poorten silhouetten
zielsomtrek zijn
omdat hij en dus ik
er al sliep, al zag, al ging

hij die ik word
is nog zo ver weg
dat ik niet zeker weet
of ik hem herkennen zal
en hij mij

jaarringen in mijn ogen
vormen een code
die zijn vingers lezen
stille kringen
van een levensoud verlangen
altijd een te zijn geweest

verzwegen testament
een mosterdzaadje
als met kinderhanden
en bodemloos vertrouwen
diep in de ziel geworpen

een bloem
die eerst in het donker groeit

NIETS

zwaarden van licht steken
door het wolkendeken dicht

langzaam varen voorbij
de aangestampte weken
langzaam hier vandaan

een zachte wind
waaït van ver
naar verder

wat valt er te denken?
te vinden?
niets

zonder tijd ook
blijft alles draaien
alles waaien

wij zijn gek om
stil
om alleen elkaar
te zien
te blijven

staan

SUNDOWN

soms zijn de dagen
als ze zijn
en is de glinster
in bloed vergoten

gaan ze als diamanten
van hand tot hand
zonder vrij te kopen
hij, ik
die hier zo lang al
zo slecht slaapt

ieder nieuw kussen
met nieuwe hoop-
vol geblazen
wuift de avond
al dralende
smalende
leeg

het deken van haar
verlaat mij naakt

koud
de woestijn
die overblijft

PETRUS

over de hoop begraven
ooit weer te vinden, daar
komt mijn afgeworpen vreugde
een aangeschoten hinde, aan

op drie van haar poten blijft
zij wild, still en trillende staan

haar ogen warme tomben
vloeren wonden en pijnen
arresteren zomerzacht
de mijne

de wereld mag ten gronde
nu ten einde gaan

dan
wrijf ik door mijn ogen
en zak ik door het water

mijn witte vuisten
sloegen voor het wonder
verraadden mijn geloven

of het ontbreken aan

VLOER

hier lig ik
getegeld, beregeld
gekeeld

een keldervloer
in keurige stukken
ben ik

versneden, gevoegd
verdeeld

waterpas
langs de vlekkeloze muur
hef ik mijn gebroken handen
een knoken traliewerk
voor de kleine ramen

een rots was ik
vrij gevormd
door eenvoudig toeval
van eerlijkere machten
als het weer, de elementen

geannexeerd nu
door een donker decor
verslagen en dienstbaar
aan de kille voeten

van de bovenwereld

MAANZIEK

in de schijn van de maan
is niets meer werkelijkheid

je vederwitte gezicht
in raadselen gekuild
trekt me naar het raam

met een neus plat
op deze koude plak
voel ik de afstand
van wat was
en over lichtkracht ligt

dacht je te kunnen spreken
door op te blijven
door je zwijgen
te vergeven

maar het lijkt te ver
te ver geleden

DIAGRAM

wij, eilanden, onbewoonden op drift
in kalme zweefvlucht in open water
onze blik op de sterren voor altijd
onontcijferbaar
deze nummertekening, het
gezicht van de grote kracht
die ons en alles beweegt

onze vingers reiken uit
duwen elkaar omhoog

tot een dubbele palmdruk
tot een bergrug, getekend
een eeuwigheid ontketend
de grilligheid, een diagram
van een leven op stille hoogtes
waar we zo kortstondig waren

geen hart is hier bestand

AVONDMOED

aan de rand van de avond
staat in mij gespannen
een boog vertrouwen
ik kan alles

sist het scherpe donker

kruipt op mij af, sluipt
kil als de sterren mij voorbij
een tijdsvreemde tijger
op jacht

hij zal terugkomen en mij
de buit voor de voeten werpen
ik, met de rug naar de dag
en mijn botte tanden
zal eten, verslinden
het galgenmaal, het einde
van mijn zachte mijden

dat ik alles kan
kan maken

stut het felle donker

GEZANT

in de mond van het geweld
dat zich uit haar ogen stort
vind ik geen tonen
die ik niet kapot wil slaan

op de bloedzwarte muur
waarmee ik het huilen laat

sinds zij haar hemelen besmeurt
houd ik het droog, vind ik op
mijn bord geen medeklank
die haar het razen, het malen
kan noch wil voeren

stil ben ik

geen gezant van ellende
geen infiltrant in de bende
die in deze levenslange wake
de verboederende traan bezorgt

VOGEL

de vogels varen
op de vertes in hun veren
zij weten niet waar ik nest

maar altijd vlieg ik mee
zeg soms niets terug

dan weer kom ik
te dichtbij

de hoge zon in, en mijn ogen
beangstigt, staan te open
in deze vlucht
door naaldwouden regen

HE'S ON GOD'S CLOCK NOW

voel ik hoe dof
het glas van gebruiken
zonder dat het brak?

voelt hij hoe zacht
de kaartvouwen van kijken
waar de ander nu ligt, wacht?

zoals wij elkaar tekenen, schrijven
met onverbloemde gedachten
uit onvolgroeide reizen

in de bedding van dromen
op klokken van goden

misschien eens
te ontwaken, te winden
te lopen, te innen

RUISLING

ik wil je niet verstoten
maar je handen vervlogen
en zeggen niets meer nu

langzaam komt binnen
het woordenwrak je stem
een dove vlek

steeds verder stijg je op
niet door het spinrag
naar het licht
maar dieper weg
uit ieders reeds
afgewend gezicht

een ruisling, nijdig
op het raam van de wereld

CAFÉ

met de avond viel ik
in de rivier van het duister
in de dove roes van het café
de versnelling driftsgefluister
waar de linialen dag
geen vrienden meer heeft
alles wild
drank regen
dansen is

bijeengestroomd gif hangt
als een grote, zwarte spin
mijn trillend geweeft middenin

WINTER

I

uitgekleed en verlaten
de bomen nu haarvaten

de aarde ligt ineengerold
een schubdier te slapen

sloten en rivieren
stromen als stropen
koud grijs oud ijzer

de witgouden daken
weer een jaar rijper

de kleine oorlogen
in de kiem gehoord en
tot stilstand gemaand

in vrede wanen
horen wij verrast
onszelf in de ander
holler
ouder

II

de witte doodsweken
doen alles verbleken

de binnenwegen dicht
met neergezegen
innersten

in bloei nog beloftes
nu vergezochte
uitersten

III

onder luchten, ijsvuren
begint een blauw ontguren

na wat grote halen
zet de adem eindelijk
aan, in

als een hoop warm gedronken
tot in de donkerste stegen
van ons wezen

waar onze sterkste enten
huiten naar de slapende
de slapende lente

die dit ochtendlichte
sterven in elkaar
doet vermoeden

NIEUWS

lijkt of de bladeren spreken
van wat verdwenen ligt

hun ritsefen is slecht

langs de herstelde muur
varen ganzen, ze blazen
naar mij, ik wil niet
niet de stilte breken

vanuit de ondergedoken dag
overkomen onder asgrijze luchten
de onwaarschijnlijkste geruchten

ik probeer vast te houden
aan het goede nieuws
dat geen nieuws
voor een thuisfront is

het regent
alleen op mij
nu de enige

maar gloeien
flauw door de verte
zijn grote ogen niet
met in zijn sterke rug
het onomstootbaar licht
van het gezalfde land?

PAST MOUNTAINS

ON-RUST

deze nacht weeft de niet
aflatende beeldenstorm
hersenknijsels, zielekiekjes
van lijden én gouden tijden
een wade, zwart als het raadsel
jouw, te omhullen

zwart van diepe eeuwigheid
zoals die verpakt in je kussen hing
in gedachten aan je borsten lag
met natte oren over je dijën ging

wij waren niet dit einde
niet deze ramp

het is mijn ongelovig boetekleed
dat de donkerste grens oprekt
je hier, in deze wereld
houdt, wekt

het voorbarig, ondiep verdriet
van alle anderen
en de walging hiervan die
een nieuw lichaam verstrekt

zo roerloos, zo loodrecht
was, lag nog niets

of het móet weer fladderen

slaap enkel om te reizen

en de hete aarde
te verdrinken
in koele dromen

en korte ademtochten

slierten smog omkrullen
de donkere palen
splinters slechts
in de grijze palm van de zee
in het afgelegde binnenste
eens zuilen, pijlers, schragen
van een machtiger waden

VUURTOREN

is er een toren
op dit uur?
in dit turen
een hoop, een vuur
een lijn, loodrecht
op al het andere?

dat voorover gevallen lijkt
in plassen zonder hemelen kijkt
door de tanden van wind in repen
gescheurd

wij wensten ons daarboven
fietsten erop te geloven
dat dit een huis bood
voor het huilende licht in
warme en verblinde armen
door de ander
zó dichtbij
dat scherp werd
alles onbelangrijk
de handen op ramen
koud en dood hierbuiten

onze vuurtoren
geen afhouder
maar een lokker

een locker
voor wat in ons
verbannen ligt

AFSPRAAK

het was een afspraak
een wekker
in bloed gezet
jij zou wachten
ik zou komen

niet alleen dromen en
hopen waar de hemel
de aarde raakt
maar samen komen

nu sta ik
aan de uiterste rand
van wat we samen kennen
met kwikzilveren ogen
in nachten als deze
verkenden

alles is dun
alles doorzichtig

kom
kom, pak mijn hand

MOORD

wat heb ik gedaan
wat zal ik doen?

zie de velden en
de laatste steken licht

je moest gaan liggen
met bladeren gevallen
de kleuren uit je gezicht
als mijn vuisten geballen
in lange schaduwen verdicht

nu weet ik niet
hield mijn liefde je te sterven?

reikt mijn gespleten stem
tot in je stenen bed

kun je zo verder?
heb ik mijn halve leven
diep genoeg
in je verre paar
benige handen gelegd

SLOTVOOGD

verraderlijk teder
de blauwe nacht
met zijn diepe vracht
uit overlands rijk

mijn bruidsschat

in de doolhoftuinen
van lucide dromen
ren ik achter je aan

als ik stil lig
hoor ik je, zie ik je
maar we ontkomen elkaar

ik kan niet lang blijven
mag je niet schaken
begin weer, moet weer
langzaamaan ontwaken

de sluier van de morgen
schuift over je gezicht
voor me vouwt
het donker zich op
als een ophaalbrug

dan lig ik hier
in adem of in reutel
een slotvoogd zonder sleutel

NACHTEGAAN

kom in me op
bewandel het lied
uit het klokkenspel
van godennamen

ze hebben een ring,
een link, met mijn lief-
kozen mijn dierbare
collectie namen
voor jou

ik speel voor jou
leg mijn hoop in kans
en schenk twee glazen in

kwam je maar drinken, zingen,
konden we, hadden we maar
de nacht te gaan

E E R S T E

als eeuwigheid
een woord is
en dit tijdelijke
dus niet tijdelijk
ook een woord is

een vallen
om nooit meer op te staan
een opstaan
om nooit meer te vallen

zoals de morgen
gisteren zal verslinden
zonder op te eisen, verder
te kijken, uit te breiden

onze vlucht, een bevliegenis,
de h ele geschiedenis

als eeuwigheid
slechts een woord is
dan heeft de tijd
geen gewicht
raam, naam of
gezicht

je ogen spreken
zie! het eerste licht

zie mij nieuw
zie mij nu!

V A L L E N D E

in sterren openstaande
zijn diepe stemmen gaande
als een eerder weten
hun klanken
eindelijk dichtbij

zij hebben van jou gehoord
zagen je vallen
terwijl ik sliep
naar je dacht, riep, voer
in prielen en krekens
draden en slingers
in dit hoofd gespannen

terwijl ik sliep
mijn groene stuiters
hemelwaarts gericht
viel jij

voer ik de wereld om

nu
val ik
omhoog

van jou af

BLOEDVERBAND

door witte nevel aaneengesloten
kan het verdeelde zich vergroten

elke druppel die mijn woorden vat
legt mijn wezen meer afstand af
grondgebied wordt grensgebied

wanden tussen dag en nacht
permeabel voor jou, mij, wij
die op grote afstand
trachten te delen, te leven
in een zuiverst dienend
bloedverband

D O M E

als een haan
op een toren
in de wind verloren
wijs ik jouw dome
zoek ik een toon
die je wakker treft
vol cirkel in mijn ogen heft
de tuin die ik gebouwd heb
om je verdwijnen
zo lang

LEVEN S

wetten van liefde
de zoon die een vader
de zoon die een moeder
de jongen die een man is

ze houden mij belegerd
willen mij nog vernederd

maar ik brand
en straks ben ik de rook
uit de tenen van
dit vochtige huis

met de lucht versneden
voorgoed en kwaad in
deze wereld verdwenen

om nooit meer één te zijn
maar alle lieden even
alle levens levend
die ik eens wilde

VERGEETSCHOT

waar is de tijd
om te bewaren?

hoe vaak komt zij
nog onbezoedeld los?

hoe vaak kan ik haar nog spelen
herinneringsgewijs?

met welk dodelijk ritme
van de dagelijkse dingen
wordt mijn beeldenveld
van haar ontbost?

hoe lang nog
loop ik onder de zon
tot hij, de warmhartige
uitgeblust en uitgeleend
mijn geliefde, zijn kleuren
weer claimt

hoe lang nog
tot het vergeetschot klinkt?

STORM

met hoge tongen
slaat de wind om het huis

en met grote sprongen
danst de regen op de ruit

zie, hoe de lucht kolkt
een olievlekkende zee

op de rookwolken
van haar branding komen
de wildste gedachten mee

als een leger huursoldaten
de soldij allang verbrast

in hun inken karavaan
doemen gezichten op
getekend met
scherpe striemen koude
van vergeten vrouwen
eens parafine meisjes

en de hemel
achter dit masker van donder
leger dan ooit

STAD

straten rusten
zonder dat het regent
ligt alles onder een laagje nat

mensen schuilen
zonder dat het tekent
trilt een treurnis door de stad

in de navel van de avond
staart een ieder voor zich uit

geeft het lichaam nog antwoord
op de mensenoude vraag
die in de hartenruis
van alle slagen te samen

in het verstikkende zwijgen
van dit verzinken ligt?

MIJM

in mijmering schaduwvreezen
in concentratie een grote rust

in handen
volledig vergeten
worden vlammen
van pijnlijke wensen
zorgvuldig geblust

zie de vogels
vliegen als schreeuwen
zijn zij dan werkelijk vrij?

ze zwalken ook maar
door het luchtruim
blijven binnen getij
en steeds angstig
dichtbij

TROON

wanneer ben ik terug
van weggeweest?
terwijl ik stilzat
hier, al die tijd

een paleizen wachter
het geboren uit te stellen

mijn hoofd zal moeten splijten,
versplinteren, als een woestenij
onder de allerhoogste zonnen

maar een kind zal overleven, getekend
met het zachtse potlood van de dood
zonder boegbeeld of
te vervullen plaatjes van
een voorgeplakt fotoalbum

ik zal een troon vinden
voor mijn eigen volk
van wezen en dromen

tot in, voorbij,
de grijze jaren

LORELEY

in een flauw bewegen in
de donkere ruit tussen
binnen en buiten
zwart en nacht
krijgt gestalte, het verlangen

zie ik doorheen
en weerspiegelt
de mond die het voedt
met kussen diep en zoet

het omtrekloze verlangen
in deze geest gestoken
met klokmakershanden
en duivels geduld

een onomkeerbaar vertrek
zoals het trekt! tikt!

gelijk jouw hart, jouw ogen
bommen van je vandaan
én naar je toe

de radius,
een heel leven
of wat resteert

in brandende schemering staat gecentreerd
mijn offer om te blijven, anderzijds
mijn zegening

DUIKERS

duikers, wij
een aaipaar sidderalen
onze cellen trekken
en stoten elkaar aan

op de golven van
een elektrisch ontladen
een diep en stil verhalen
in de wildste oceaan

vliegers, wij
vliegvisser, springen
zweven om te glanzen,
in een andere wereld, even

sterren
aan een diepte
buiten onze naam

BEAT

de wind is gaan liggen
alsook de dwaalslag
naast mijn hartslag
of deze kreeg weer
beat

de maan kijkt me aan
met een half gezicht
zijn duistere kant stil
en verdonkerd gebied

het is in deze ene helft licht
dat ik mezelf ver-een-igd zie
gedood en verstomd nu, de ander
en zijn zenuwrakend schaduwlied

in de verte staat een toren
opgericht, als in mijzelf
een levend monument

voor hem,
beklijfd en erkend
een stalen vinger
op de afgedreven wond

SNEEUW

ons hele bewegen
ligt in bezit genomen
gedwongen zacht te dromen
onder de luchtige dwang
van de witte ontregeling

welkom maakt zij ons weg-
wijs, licht en stil ontinkt ze
mijn zware, paperassen jas

even roerloos blinkt
de pianodeksel'n plas
hoor!
in het midden van deze nacht
klinkt een kleine, heldere glimp
van een morgenzoete vergetelheid

zou de tijd
ons dan ooit
nog laten gaan?

DOEM

markeer je deurpost
of brand een kaars
in het raam

maar beter, ga

laat dit leven los
zoek op de kaart
een oord ver weg
ver van mijn naam

ga
en ik zal je vergeten
als de zon de aarde
elke dag weer

zoals hij dit volhoudt
zal ik het ook

CRISIS

omsponnen met
onzichtbare draden
klappen we naar binnen
tot obtecte poppen

ondiep begraven pijnen
en beginnende geheimen
snoeren ook de kamer
krakend dicht

koude gedachten branden
en verwijten het hese spreken
te verraden wat alleen
gevoeld moet

ze blakeren de ruimte
smelten onze oude
onze nieuwe gedaante

we worden niets
niets van een vlinder

maar zwarte gaten in ogen
in schrijnen op de vertrokken
zon gericht

TIJD II

nog voor de schaduw van mijn afscheid
koelt af, het jonge vuur
gestookt met het onbedachte en onomlijnde
beloftes van onvoldragen levens
in de dode hoek van tijd

de oneindigheid van wordingen
verlaat ik vanavond voor 't laatst

op mijn met licht beslagen netvlies
in de brandbloemen van vlammen
doemt op, een kluwen engelenhaar
totem van een zwerversbestaan
de zo brandbare baan
een glinsterende lengte, alleen gelopen
gesponnen en nimmer begonnen

hier bij dit vuur

DE VOS EN DE WINTER

kleur ligt in gebreke en onder
een koudedeken van winterrag
dit binnenveld bezweken, toch
jaagt diep weg een rode vlam
spiegelen we inbloeds nog
de vos

ONE WAY

het lange gras
dat buigt en toegeeft
een golvende deken zonnewater
maakt gouden zeeën van land

het groen ontstegen
het kleinste van een dorp ontvlucht
vaar ik in gedachten glimlachend weg

one way
tot aan
nooit meer terug

IN WACHTEN

onze ogen
in wachten gesloten
voor elkaar verboden
als dag en nacht

schaduwboksend rug aan rug
overtrekken we dezelfde ruimte
maar treffen niet

wat innertrilt
kunnen we niet geleiden
door licht, tijd en hersenhelften
voortdurend gescheiden

stiller de kamer
niet meer van mij
van de nacht nu
alsof donker
muren en deuren
ontslaat van hun kracht

op zachte muziek
ontvouwt zich een veld
in denken
voorbij mijn zicht

in gras wild als een wolvenvacht
lopen mijn herinneringen kniediep

de meesten kennen elkaar niet
maar allen hebben hun spel
stromen soepel
door en zonder elkaar
als een middag in het park

badend in licht
niet van zon of maan
hun ogen mooier gekleurd
hoe vaker ik ze bega

VOLLICHT

en nu duidelijk
dit licht is daglicht, helder
zoals alleen de winter
het kan maken

in samenzang met
de perfecte stilte
laat het alles zien

de lange schaduwen
slechts stukken gisteren
nog niet uitgegumd

nu duidelijk
dit licht is hét licht
geen puntje nacht is in
de smering meegenomen

ik zie nu
waar ik van gemaakt ben
geen ankers, geen angsten

zie het als een dier
zichzelf in de spiegel
los

van alles
een concentratie
samendrommende dromen

COLOPHON

De tekst van deze uitgave is gezet in de LaPolice BP van B&P Type Foundry.

Boekverzorging en het ontwerp van de omslag door Peter Korsman.

Gedrukt in 2011 door Printing on demand service Lulu.com

Deze eerste editie is gelimiteerd tot 25 exemplaren.
Dit is nummer / 25

INHOUD

HALFLING	7
AVONDMIST	8
TIJD	9
CARBON	10
WACHTER	11
EILAND	12
FORÊT	13
STRIJDBIJL	14
DUBBELREIS	15
CIEL / ZIEL	16
NIETS	17
SUNDOWN	18
PETRUS	19
VLOER	20
MAANZIEK	21
DIAGRAM	22
AVONDMOED	23
GEZANT	24
VOGEL	25
HE'S ON GOD'S CLOCK NOW	26
RUISLING	27
CAFÉ	28
WINTER I	29
WINTER II	30
WINTER III	31
NIEUWS	32

PAST MOUNTAINS

ON-RUST	35
<i>'slaap enkel om te reizen'</i>	36
<i>'slierten smog omkrullen'</i>	37
VUURTOREN	38
AFSPRAAK	39
MOORD	40
SLOTVOOGD	41
NACHTEGAAN	42
EERSTE	43
VALLENDE	44
BLOEDVERBAND	45
DOME	46
LEVENS	48
VERGEETSCHOT	49
STORM	50
STAD	51

MIJM	52
TROON	53
LORELEY	54
DUIKERS	55
BEAT	56
SNEEUW	57
DOEM	58
CRISIS	59
TIJD II	60
DE VOS EN DE WINTER	61
<i>in opdracht voor kunstproject 'Poosplaatsen langs de Dommel'</i>	
ONE WAY	62
IN WACHTEN	63
LEVENSVELD	64
VOLLIJCHT	65
COLOPHON	67

